U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **You Mark s.r.o.**, se sídlem náměstí Republiky 15, Brno, zastoupený JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Sádky 1605/2, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad Brno III**, se sídlem Šumavská 524/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2012, č. j. 31 A 6/2012 - 29,

takto:

I. Řízení **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 4000 Kč; poplatek bude vyplacen do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 5. 2012, č. j. 31 A 6/2012 - 29, zamítl žalobu označenou jako „žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného“, kterou se žalobce domáhal toho, aby žalovanému byla uložena povinnost v daňovém řízení, vedeném s žalobcem k dani z přidané hodnoty za čtvrté čtvrtletí roku 2009, ukončit prováděnou daňovou kontrolu.

Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou opíral o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení. Podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 12. 7. 2012 vzal stěžovatel kasační stížnost zpět.

Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. může vzít navrhovatel svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

Vzhledem k tomu, že projev vůle, jímž došlo ke zpětvzetí kasační stížnosti, nevzbuzuje pochybnosti, Nejvyšší správní soud v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. řízení o kasační stížnosti zastavil.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel uvedl, že důvodem zpětvzetí kasační stížnosti je skutečnost, že již na základě postupu žalovaného došlo k splnění toho, čeho se domáhal žalobou. Kasační stížnost tedy již nemůže přinést výsledek příznivější pro stěžovatele. Z tohoto důvodu požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

K otázce výkladu § 60 odst. 3, věty druhé s. ř. s. se vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 677/07, publikovaném pod č. 179, sv. 47 Sb.ÚS , v němž vyslovil stanovisko, že pokud žalobce opodstatněně brojí proti nečinnosti správního orgánu, který ji následně ukončí vydáním rozhodnutí, pročež vezme žalobce svoji žalobu zpět, náleží mu právo na náhradu nákladů soudního řízení. Stejně tak i judikatura Nejvyššího správního soudu zastává stanovisko, že odpadne-li po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.) důvod jejího podání tím, že správní orgán ukončí svoji nečinnost vydáním rozhodnutí nebo osvědčení, v důsledku čehož je žaloba vzata zpět a řízení zastaveno, má žalobce právo na náhradu nákladů řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2007, č. j. 9 Ans 7/2007 – 76 a ze dne 27. 4. 2012, č. j. 2 Ans 3/2012 – 31, oba dostupné na www.nssoud.cz). Přitom předpokladem pro přiznání náhrady nákladů řízení je mj. důvodnost podané žaloby, tj. existence žaloby na ochranu proti nečinnosti, se kterou by žalobce byl úspěšný, pokud by nedošlo k jejímu zpětvzetí v důsledku vydání správního rozhodnutí nebo osvědčení po podání žaloby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ans 27/2010 – 105, dostupný na www.nssoud.cz).

Shora uvedená judikatura se týká zpětvzetí žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu. O takovou situaci se ovšem v daném případě nejedná. V posuzovaném případě se stěžovatel žalobou označenou jako „žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného“ domáhal toho, aby žalovanému byla uložena povinnost ukončit daňovou kontrolu k dani z přidané hodnoty za čtvrté čtvrtletí roku 2009. Krajský soud tuto žalobu shora uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Řízení před krajským soudem tak bylo ukončeno pravomocným rozsudkem, jehož výrok je závazný pro účastníky řízení i pro orgány veřejné moci (§ 54 odst. 6 s. ř. s.). Z procesního hlediska je tedy třeba vycházet ze závěrů, které vyslovil v napadeném rozsudku krajský soud. Zásadní pro rozhodování o nákladech řízení je především skutečnost, že krajský soud neshledal v postupu žalovaného při provádění daňové kontroly žádné nezákonné pochybení. Úkony žalovaného směřujícími k ukončení daňové kontroly, jimiž podle stěžovatele došlo ke splnění toho, čeho se žalobou domáhal, proto nelze z tohoto hlediska považovat za jednání směřující k odstranění důvodně vytýkaného pochybení při provádění daňové kontroly. Za situace,

kdy se žalovaný podle pravomocného rozsudku krajského soudu stěžovatelem tvrzeného nezákonného postupu nedopustil, nelze souhlasit ani s názorem stěžovatele, že ke zpětvzetí kasační stížnosti došlo pro pozdější chování žalovaného. Nejvyšší správní soud se po zpětvzetí kasační stížnosti již nemohl zabývat ani přezkumem zákonnosti rozsudku krajského soudu. V daném případě vyvstávají pochybnosti vzhledem k tomu, že krajský soud kvalifikoval podanou žalobu podle jejího označení jako žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s., přestože se stěžovatel podle jejího obsahu a vzhledem k formulaci žalobního petitu nedomáhal vydání rozhodnutí správního orgánu ve věci samé ani osvědčení, nýbrž ukončení daňové kontroly (k tomu srov. mj. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, publikované pod č. 2206/2011 Sb. NSS), což ovšem nemohlo být předmětem žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, ale případně, po odstranění zmiňovaných rozporů, žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Touto otázkou se však Nejvyšší správní soud, jak již bylo řečeno, po zpětvzetí kasační stížnosti nemohl zabývat. Veden těmito úvahami Nejvyšší správní soud stěžovateli náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Pokud jde o vrácení zaplaceného soudního poplatku, postupoval Nejvyšší správní soud podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v účinném znění. Podle tohoto ustanovení soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný mj. podáním kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. V daném případě stěžovatel zaplatil po podání kasační stížnosti na účet Nejvyššího správního soudu soudní poplatek ve výši 5000 Kč (položka č. 19 sazebníku soudních poplatků). V souladu s citovaným ustanovením se zaplacený soudní poplatek sníží o částku 1000 Kč, stěžovateli tedy bude ze zaplaceného soudního poplatku vrácena částka 4000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. července 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu